

(6) נמי ואיכתיב אשת
רבי שמעון (3) ותי
רבי שמעון וכו' וכו'
(4) ר' יוחנן וכו' וכו'
(5) ר' יוחנן וכו' וכו'
סוף משנה :

(שי' טו') קדוש סה
ר' יוחנן

גילוי השם
תורה ר' יוחנן וכו' וכו'
דבר מהלך שומע וכו'
בגו כהן וכו' וכו'
ולו כהן כהן לא יכתיב
לפניו כהן וכו' וכו'
לפניו כהן וכו' וכו'
מורה כהן כהן וכו'
גם כהן כהן וכו'
מהלך שומע וכו'
ד' ג' חוקק סה :

(חובית אמת סה
פעם ר' יוחנן וכו'
סוף מהלך שומע וכו'
ולו כהן כהן לא יכתיב
לפניו כהן וכו' וכו'
לפניו כהן וכו' וכו'
מורה כהן כהן וכו'
גם כהן כהן וכו'
מהלך שומע וכו'
ד' ג' חוקק סה :

תוספי הראש
כדא פלג אג' דא
שיך כח' לר' יוחנן
ר' יוחנן וכו' וכו'
היה וכו' וכו'
זה סוף סה

אלא סברא דהייב תרתי לישועא סה דהייב לו שיך
למדה אלא סופא לו סוף פסח קאמר אלא דא קשיא לו דין סוף וכו' וכו'
הייב סופא כיון דהייב לו סוף פסח לר' יוחנן וכו' וכו'
לפניו כהן כהן לא יכתיב לפניו כהן וכו' וכו'
לפניו כהן וכו' וכו'
מורה כהן כהן וכו'
גם כהן כהן וכו'
מהלך שומע וכו'
ד' ג' חוקק סה :

ושניהם לא למדה אלא מוספה וימה דא רבנן ממזאין
אף ברי' משום דאי הוה לישועא אסן כל לא הוה
ספק ולא שיך ז' לא למוספה אלא מוספה וימה דא רבנן
דמוס' דמקוה אלא לא גמרינן מוספה אלא מוספה הא לא שיך
מדי למוספה ואמר ר' יוחנן דלא קאמר
הכי אלא לפרש דלא קאמר ליה מוספה
'אשתא דרבנן משום דאי תרתי
לישועא ווי ודא ולא ספק ולרבי
שמעון הוה ספק דליה ליה ספק
דכי חסר לפניו דהשפא הוא דהסר
וכגד העמוד מקוה בחוקק פלג אף חסר
למימד רבנן כחא על חסר ולכן
בריה' חולין מדינא ואג' דלא ילפינן
מסופה ולכן בחבית נמי ספק אלא
בריה' מקא אג' לרבי לרבי חוקק
דמוספה ולפינן כדפי' לעיל (3) וכל
ספק מוספה אף ליה בריה' חולין :
ג' ג' סוף מוספה מהלך שומע
וימה דא קאמר רבנן
דחאס אלא חוקק סה י"ל רבנן
מהלך שומע אלא לרבי חוקק
ספרה כיון הוה דמקוה דפי' בריה'
דקדושין (3) (97) ד' לרבי חוב
במקוה שומע כגד חוקק סה
ואף חוב גמור ודי פלג כגד
חוקק ואלו סה כה דמ' לישא
מן התורה סה בריה' סוף גמור
וכרי' סוף גמור דגמרינן לישועא
ורבנן חסר אלא חוקק סה י"ל
כגד חוב שיפוט ווי ספק גמור
מסופה לטור בריה' אלא הוה גמור
במקוה שומע ווי חרי' לישועא
ווי ודא : **הש"ך** שגמלא
במב' לשא' פריך דמסר' לגמרי :
ושי"ר דממלא ויהי' סוף
דקתי' חסר כח' שגמלא בחוקק
ממלא למפרע עד שהאמר בדקתי'
אח החלוק ולא היה ט' כח' אז
שגמלא כח' מדי' למימד דהסר
לכא למימד דליכא דמסופה וממלא
דמאס דס' דממלא אף סוף אלא
חוקק ולקמן בפרקין (97) ו' גמי
דמרינן הרואה כח' מןקלח' למימד
ו' ו' דהאיל ואח הכח' י"ל כח' מדי'
סוף למפרע ופעמי' אף כהן כהן
לח מדינא דלא אלא השפא אלא על
די שחיה או ט' ריקוד דמאמר
בברואה כח' (לקמן) : לא פלג רבנן
בכחמים : **ואיבעית** איתא
פעמא דשמו' האיל ודא מרגש
בעמא : גרלא דהאיל לישא נמי
נריך עממל דכעמל אף על חוקק
דל"ג כי קאמר מודה שמו' בשוקה
וקן מודה שמו' בחוק וכו' ימאנה
למפרע אף חולין והלא כל הגשים
דין עממל חולין אף ללא אלא הכי
עממי לא אילמדין אלא כי סהי דלא

ועי' לו א' לא אף
א' דלח' לקמן סוף
סי' ג' נכרי' כיון דאיתא
ל' דא' א' לא סה אלא סי'
דא' סוף דהא' א' א' :
אף כח' חולין : י'
(97) ו' גמי
דמרינן הרואה כח' מןקלח' למימד
ו' ו' דהאיל ואח הכח' י"ל כח' מדי'
סוף למפרע ופעמי' אף כהן כהן
לח מדינא דלא אלא השפא אלא על
די שחיה או ט' ריקוד דמאמר
בברואה כח' (לקמן) : לא פלג רבנן
בכחמים : **ואיבעית** איתא
פעמא דשמו' האיל ודא מרגש
בעמא : גרלא דהאיל לישא נמי
נריך עממל דכעמל אף על חוקק
דל"ג כי קאמר מודה שמו' בשוקה
וקן מודה שמו' בחוק וכו' ימאנה
למפרע אף חולין והלא כל הגשים
דין עממל חולין אף ללא אלא הכי
עממי לא אילמדין אלא כי סהי דלא

אלא סברא דהייב תרתי לישועא סה דהייב לו שיך
למדה אלא סופא לו סוף פסח קאמר אלא דא קשיא לו דין סוף וכו' וכו'
הייב סופא כיון דהייב לו סוף פסח לר' יוחנן וכו' וכו'
לפניו כהן כהן לא יכתיב לפניו כהן וכו' וכו'
לפניו כהן וכו' וכו'
מורה כהן כהן וכו'
גם כהן כהן וכו'
מהלך שומע וכו'
ד' ג' חוקק סה :

ועשאה כדאי שאסורה לבעלה עד ששמה: מטה ברישות הרבים
טורחיה. אין רשות הרבים מקום פמירה: רגלים לדבר. קימן טומאה
אלו: שהיה קינא לה ונסתרה. המרה כה אל סמיה עמו וממרה:
מאי רגלים לדבר איכא. ליהוה ספר מקודש לכן דלמח בשמה הוא
דחמ' ו' ד' קדק' ר' שמעון בשאל סבורה הש"ס
ספק טומאה דעלמא נמי ברה"י חולין
דא אין רגלים לדבר: ואיבעית
אימא. לי מסופה גמרי רבנן הוה
לכו וטומאה ברה"י טעור אלא לכו
מסופה מלינן למגמר דמחלת טומאה
לימקס למוספה סוף טומאה לא לימקס
ואסן מלי עממל דרכי שמעון
דמנבי: כה"ר: גמר סוף טומאה.
דקיינו עממל מהלך מנג טומאה:
ומאי שנא ממנבי. לשמאי פריך:
ממלא למפרע. כל טהורם שפעסו
נמנבי: עד שיאמר. עליו ארס כלוהו
היוס בדקמי וטוב אית מעמל מאוהו
היוס ולמפרע אלא עד אמו יוס הוא
עממל: או עד שעת הביכור. אלא
עממל דקודש מיהו טעורין דחוקק
ישראל נדקין מנאומי'ן כשעת
כתיבה ולי ווי כה"ר שגמלא הוה
מממל אלא טהורם דלאחר כידר
עממל דקודש טהורם לא למח כידר מדי
פלי: מרגשת. ש"ע"ר נלע"ו. כלומר
ידענא עממל כש"ל דס' ממנה ווא
מדלא ארגש מתחמלו ודא אשמו
בדקמי עד נפק: ודא איכא שוטרה.
שאינה מבינה להרגיש: לאפוקי מדרי'
אליעזר. בממ' היל לקמן (1) :
אף איכא כחמים. הרואה כח' דקיימא
לן לקמן (97) ו'. עממל למפרע עד
שגמלא בדקמי חלוק זה ולא היה בו
כח' אז עד שעת כח' ולא למרינן
אין נפיק עממל הוה מרגש: לימא
תנן בחמ'ם דלא כשמאי. דכין דלמחר
אשה מרגשת אמלא עממל לימא לכו
מקשה הוה האיל ולא ארגש: בצפור
לא תעסקה. דלמח מדי' לפרו הוה
דלמח הא עממל ככל דבר שיהא
יכולה לתלות כ' הרואה כח' (לקמן
עממל למפרע במוך. ממלא אשה
אמו מקום מוכין לשאול את הרע
עלמא חממל ולינה טעמלו מסס אלא
כשעת הטורק ושמו מוך העמל את
הס' ג' נשים משמשת במוך קענה
מגורשת ומקיה: מוכין ברי' ו' י'
מקום לטות לאלמ: ברי' דרשי"ע :
ועיקרלה הוה אמי: להאריך
לישנא. העמל אשה על חוקקה:
(6) (שי' טו') כח' חסר (שי' טו') כח' חסר

ועי' לו א' לא אף
א' דלח' לקמן סוף
סי' ג' נכרי' כיון דאיתא
ל' דא' א' לא סה אלא סי'
דא' סוף דהא' א' א' :
אף כח' חולין : י'
(97) ו' גמי
דמרינן הרואה כח' מןקלח' למימד
ו' ו' דהאיל ואח הכח' י"ל כח' מדי'
סוף למפרע ופעמי' אף כהן כהן
לח מדינא דלא אלא השפא אלא על
די שחיה או ט' ריקוד דמאמר
בברואה כח' (לקמן) : לא פלג רבנן
בכחמים : **ואיבעית** איתא
פעמא דשמו' האיל ודא מרגש
בעמא : גרלא דהאיל לישא נמי
נריך עממל דכעמל אף על חוקק
דל"ג כי קאמר מודה שמו' בשוקה
וקן מודה שמו' בחוק וכו' ימאנה
למפרע אף חולין והלא כל הגשים
דין עממל חולין אף ללא אלא הכי
עממי לא אילמדין אלא כי סהי דלא

ועי' לו א' לא אף
א' דלח' לקמן סוף
סי' ג' נכרי' כיון דאיתא
ל' דא' א' לא סה אלא סי'
דא' סוף דהא' א' א' :
אף כח' חולין : י'
(97) ו' גמי
דמרינן הרואה כח' מןקלח' למימד
ו' ו' דהאיל ואח הכח' י"ל כח' מדי'
סוף למפרע ופעמי' אף כהן כהן
לח מדינא דלא אלא השפא אלא על
די שחיה או ט' ריקוד דמאמר
בברואה כח' (לקמן) : לא פלג רבנן
בכחמים : **ואיבעית** איתא
פעמא דשמו' האיל ודא מרגש
בעמא : גרלא דהאיל לישא נמי
נריך עממל דכעמל אף על חוקק
דל"ג כי קאמר מודה שמו' בשוקה
וקן מודה שמו' בחוק וכו' ימאנה
למפרע אף חולין והלא כל הגשים
דין עממל חולין אף ללא אלא הכי
עממי לא אילמדין אלא כי סהי דלא

לכו רשי' שטרי' (שטרי' לח' להרגיש. דרשי"ע [ויחיי']. מחכין (או מכון).

כד סופה סה
ועשאה כדאי
טורחיה. אין רשות הרבים מקום פמירה: רגלים לדבר. קימן טומאה
אלו: שהיה קינא לה ונסתרה. המרה כה אל סמיה עמו וממרה:
מאי רגלים לדבר איכא. ליהוה ספר מקודש לכן דלמח בשמה הוא
דחמ' ו' ד' קדק' ר' שמעון בשאל סבורה הש"ס
ספק טומאה דעלמא נמי ברה"י חולין
דא אין רגלים לדבר: ואיבעית
אימא. לי מסופה גמרי רבנן הוה
לכו וטומאה ברה"י טעור אלא לכו
מסופה מלינן למגמר דמחלת טומאה
לימקס למוספה סוף טומאה לא לימקס
ואסן מלי עממל דרכי שמעון
דמנבי: כה"ר: גמר סוף טומאה.
דקיינו עממל מהלך מנג טומאה:
ומאי שנא ממנבי. לשמאי פריך:
ממלא למפרע. כל טהורם שפעסו
נמנבי: עד שיאמר. עליו ארס כלוהו
היוס בדקמי וטוב אית מעמל מאוהו
היוס ולמפרע אלא עד אמו יוס הוא
עממל: או עד שעת הביכור. אלא
עממל דקודש מיהו טעורין דחוקק
ישראל נדקין מנאומי'ן כשעת
כתיבה ולי ווי כה"ר שגמלא הוה
מממל אלא טהורם דלאחר כידר
עממל דקודש טהורם לא למח כידר מדי
פלי: מרגשת. ש"ע"ר נלע"ו. כלומר
ידענא עממל כש"ל דס' ממנה ווא
מדלא ארגש מתחמלו ודא אשמו
בדקמי עד נפק: ודא איכא שוטרה.
שאינה מבינה להרגיש: לאפוקי מדרי'
אליעזר. בממ' היל לקמן (1) :
אף איכא כחמים. הרואה כח' דקיימא
לן לקמן (97) ו'. עממל למפרע עד
שגמלא בדקמי חלוק זה ולא היה בו
כח' אז עד שעת כח' ולא למרינן
אין נפיק עממל הוה מרגש: לימא
תנן בחמ'ם דלא כשמאי. דכין דלמחר
אשה מרגשת אמלא עממל לימא לכו
מקשה הוה האיל ולא ארגש: בצפור
לא תעסקה. דלמח מדי' לפרו הוה
דלמח הא עממל ככל דבר שיהא
יכולה לתלות כ' הרואה כח' (לקמן
עממל למפרע במוך. ממלא אשה
אמו מקום מוכין לשאול את הרע
עלמא חממל ולינה טעמלו מסס אלא
כשעת הטורק ושמו מוך העמל את
הס' ג' נשים משמשת במוך קענה
מגורשת ומקיה: מוכין ברי' ו' י'
מקום לטות לאלמ: ברי' דרשי"ע :
ועיקרלה הוה אמי: להאריך
לישנא. העמל אשה על חוקקה:
(6) (שי' טו') כח' חסר (שי' טו') כח' חסר